

Hoa Mừng Sinh Nhật

Hàng ngày, khi anh đi làm về, vợ anh thường ra cửa đón anh bằng một lời chào: "Anh đã về!" và mang giúp anh cái cặp vào nhà. Nhưng hôm nay, thay cho lời chào ấy là một lời thông báo: "Có người gửi quà đến mừng sinh nhật anh đấy!"

Anh vừa cúi xuống cởi giày vừa liếc nhìn chậu hoa đặt trên cái đôn để ở trước cửa, khen:

- Hoa đẹp quá! Hoa lan tây có phải không em? Ai gửi tặng đấy?

Miệng tuy là khen vậy nhưng trong lòng anh cảm thấy rất lo lắng.

Nghe chồng hỏi, người vợ nói:

- Em cũng không biết. Em đi chợ về thì bên hàng xóm nói là hoa do cửa hàng chuyển đến. Bên họ ký nhận giúp cho.

Anh cố tránh ánh mắt của vợ, bằng cách chăm chú ngắm chậu hoa. Chậu hoa thật là đẹp. Người mua chậu hoa này hẳn rất biết sở thích của anh. Trên nhánh cao, thanh mảnh có ba đóa hoa màu phớt tím. Ở đầu nhánh thấp hơn có hai nụ hoa xinh xắn màu tím sẫm. Xung quanh chậu có mấy cành lá dựng đứng làm nền. Trông chậu hoa cũng biết người mua có con mắt thẩm mỹ tuyệt vời.

Người vợ nhìn chồng có ý thăm dò rồi nói:

- Cái trong chậu hoa còn có mảnh giấy nữa đấy anh ạ!

Nói xong, chị lấy từ trong cành hoa ra đưa cho anh mảnh giấy có ghi: "Chúc mừng sinh nhật vui vẻ. Em vẫn yêu anh đến tận bây giờ".

Anh thật sự luống cuống, sắc mặt thay đổi. Anh vội cúi xuống sửa lại dây giày để tránh ánh mắt của vợ.

Vợ anh nhìn anh nghi hoặc, hỏi:

- Cô nào gửi hoa tặng anh đấy?

Anh làm như không biết, nói:

- Anh cũng không rõ nữa. Anh làm sao mà nhớ được hở em?

Vợ anh càng tỏ ra nghi ngờ:

- Sao mà lạ thế? Nói xong, người vợ để mặc chồng ngồi ngoài cửa, chị nện gót giày đi thẳng vào bếp.

Người chồng cầu nhàu: "Rõ chán, đi làm về mệt bã người, đã chẳng giúp đỡ lại còn thế này thế nọ".

Anh thầm trách vợ và rất bức vì những chuyện không đâu.

Ngồi vào bàn ăn, vợ anh khui chai rượu vang để mừng sinh nhật anh. Chị bung chậu hoa đặt ngay cạnh bàn, khiến cho không khí bữa cơm như bị phủ lên một màu ảm đạm.

Cho hai con đi ngủ xong, hai vợ chồng ngồi đối diện nhau, im lặng. Anh vẫn cố lảng tránh không dám nhìn vào mắt vợ. Tự nhiên hôm nay, anh rất sợ đôi mắt ấy. Anh cố lục trong trí nhớ xem ai là người đã gửi hoa đến tặng, nhưng anh không sao nhớ ra được.

Vợ anh sắc mặt rất nghiêm, nhưng cũng rất hiền dịu, tiếp tục cuộc truy vấn, xem ai là người đã gửi hoa đến tặng. Những câu hỏi như vừa truy bức, vừa như gợi dẫn làm anh cuống lên.

Anh nói lí nhí trong miệng:

- Có thể một cô gái bạn gái nào cùng học với anh trước kia, bỗng nhớ ra sinh nhật anh mà nổi hứng gửi tặng.

Vợ anh giọng đành lại nói: Bạn gái quan hệ như thế nào mà không bao giờ thấy anh nói về cô ta?

Anh thật sự luống cuống, giọng run run:

- Em đừng nổi nóng lên như thế. Quan hệ giữa anh và cô ta không phải như em tưởng tượng ra đâu.

Người vợ lại làm căng lên, nói:

- Anh biết em tưởng tượng như thế nào? Nhìn vợ nước mắt rùng rùng, anh vô cùng bối rối. Anh nghĩ: "Lần này thì chẳng giấu nổi cô ấy. Chỉ bằng kể hết cho cô ấy nghe, để cô ấy hiểu là mình bây giờ không còn gì lằng nhằng nữa... Chỉ tại cái chậu hoa kia. Vứt quách đi là xong chuyện".

Khi anh đứng lên định phân trần điều gì, thì vợ anh giờ bàn tay che miệng anh lại rồi chị vừa nức nở vừa nói:

- Anh vô tâm thế? Anh thử nhìn xem, chữ em viết mà anh cũng không nhận ra sao?